

gaar, har jeg endnu kun, før jeg kommer til at omtale Finantsministeren, en Bemærkning at gjøre til den høitærede Udenrigsminister, som mente, at den mere levende Forbindelse, vi staa i til Mlandet, nok kunde give Anledning til at oprette to nye Gesandtstabsposter. Jeg tilstaar, at Alt, hvad vi Andre have mærket til denne levende Forbindelse med Udlandet, indskrænker sig til, at vi aarlig isoleres mere og mere, men iøvrigt har jeg ikke hos den høitærede Minister klaget ober, at han ikke nu vilde give de Dplysninger, han har negtet, jeg har kun sagt, at naar det, som den meget ærede Minister siger, er en gammel Regel, at saa længe Underhandlingerne staa paa, maa Tøtet meddeles, da det ikke kan ske uden at skade Sagen, mener jeg, at denne gamle Regel ikke blot burde gjælde overfor Rigsdagen, men ogsaa overfor Generalkorrespondenten. Ministeren svarede ikke derpaa, og det finder jeg meget fornuftigt; thi der er vistnok ikke Noget at svare derpaa. Dette gjælder forskjellige Punkter, som jeg senere skal komme til.

Jorinden jeg gaar over til dem, skal jeg gjøre opmærksom paa det Svar, den høitærede Finantsminister gav med Hensyn til hans Administration af de vestindiske Der. Den høitærede Minister udtalte sig først, som om han i Grunden ikke vidste, hvad han skulde svare paa det, jeg antede over, at det Forskud, som Staten har stillet sig i til Kolonialkasserne, er steget igjen i Aar med 100,000 Kr., skjøndt det ifjor udtrykkelig var paataalt i den afgivne Betænkning, at dette havde fundet Sted, med bestemt Klage over, at det var i Strid med Kolonialloven, hvorhos man havde angivet, hvad det var, man ønskede, nemlig Foranstaltninger, hvorved det hele finantsielle System paa Derne blev bragt i Orden, og deres Skatter bleve omordnede. Dertil har den høitærede Finantsminister ingen anden Dplysning at give end det, at han Jngenting har gjort. Det staa endnu som ifjor, kun med den Forskjel, at Ministeren, som jeg formodede, har indskrænket sig til at forsøge Statskassens Tilskud med 100,000 Kr., men saa siger den høitærede Finantsminister til Forsvar for sin Politik i Vestindien, at han for nogle Aar siden her i Thinget har fremsat et Forslag om at lade Møderlandet betale Militæruddgifterne, men dette Forslag har Thinget forkastet. Meningen dermed er altsaa i Korthed denne: for nogle Aar siden fremsatte Finantsministeren Forslag om at bringe Balance tilveie ved at lade Møderlandet betale Militæruddgifterne. Efter som nu Thinget forkaster dette Forslag, har han siden den Tid Aar for Aar ladet

Møderlandet betale Militæruddgifterne alligevel, og han har gjort dette, skjøndt Kolonialloven ikke hjemler Ret dertil; thi det, Kolonialloven forlanger, er bestemt Afregning; den indeholder en udtrykkelig Forpligtelse til aarlig Afregning, anderledes kan det ikke forstås, men her finder ingen Afregning Sted, her er et permanent stigende Forskud, som aldrig kommer tilbage. Det er det, Ministeren altsaa har gjort, ikke blot siden ifjor, men som han har gjort, fordi han ikke kunde faae Lovgivningsmagtens Medvirkning til at lade Militæruddgifterne overtage af Møderlandet. Jeg tillader mig at gjøre opmærksom derpaa, thi det er i Virkeligheden en Illustration til hele det nuværende Ministeriums Politik. Det nuværende Ministerium har en Politik, som nu finder sit meget tydelige Udtryk i den Foranstaltning, her er truffet. Det gaar til Thinget her og forlanger den fornødne Bevilling eller den fornødne Lovhjemmel, og naar det saa ikke faar den, gaar det uden Betænkning hen og tager Pengene alligevel, og gjør, hvad det vil. Der er en meget stor Forskjel paa, hvad dette Ministerium her gjør, og hvad Ministerier undertiden gjøre i andre Lande, idet saadanne paa Grund af en urigtig Opfattelse af deres Kompetence uden Lovhjemmel og uden at forlange Lovhjemmel gjøre Et og Andet, som der maatte hørte Lovhjemmel til. Det er slet ikke et saadant Tilfælde, her foreligger. Her begynder Regjeringen med at erkjende Nødvendigheden af, at Rigsdagen spørges, Nødvendigheden af at have en Lov, men naar den ikke faar en saadan, saa hjælper den sig og gjør bagefter ganske roligt det, som Thinget har modsat sig. Det er en Politik, som jeg er glad ved, at det er muligt at konstatere saa klart og tydeligt, som her er slet, fordi det ogsaa viser os saa klart som Noget, hvad der er at vente af en yderligere Forhandling med det nuværende Ministerium. Hvis man bliver enig med dette Ministerium, ja, saa gaar det, som det er gaaet med Straffeloven: det ene Aar indføres der en Straffesystem imod Overenskomsten, og det næste Aar indføres paa en Bekjendtgjørelse en Straf, som ligger udenfor og gaar imod, hvad man den Gang blev enig om. Bliver man ikke enig med Regjeringen, modsætter man sig, saa gaar Regjeringen sine egne Veie og tager de Penge, den har forlangt af Lovgivningsmagten, og som ere blevne nægtede, uden nogen som helst Lovhjemmel. Da jeg er ved at omtale Finantsministeriet, kan jeg med det Samme omtale en anden Ting, ikke fordi jeg tror, det vil hjælpe noget, men for at vise, hvorledes Administrationen er ogsaa paa dette Om-